

jeg har læst forkert i redegørelsen. Vi mener ikke, at man skal starte f.eks. på læreruddannelsen med et dansk kompetenceniveau på B-niveau. Det mener vi er galt.

Vi er også meget forbeholdne over for, at GSK-forløbet skal ske i umiddelbar forlængelse af den adgangsgivende eksamen, hvis det skal være vederlagsfrit. Det mener vi er for snævert. Det vil vi gerne drøfte.

Endelig skal jeg slutte med at sige, at vi står over for en meget stor og vigtig opgave. Folketinget tager positivt og konstruktivt fat i arbejdet. Det er min klare fornemmelse. Der er mange engagerede gymnasielærere, der er organisationer og andre, der er interesseret i gymnasiet, som er kommet med mange, mange gode bud.

Jeg vil gerne trække DGS frem som et af de eksempler, det har været spændende at læse. Jeg synes, det er udtryk for, at vi allerede har et godt gymnasium, at vi har så dygtige gymnasieelever, der er i stand til at præstere sådan et virkelig godt arbejde. Fra Det Radikale Venstres side vil jeg gerne kvittere for det og sige, at det indgår i vores arbejde.

Vi ser frem til en god forhandling om gymnasireformen med Folketingets partier og med regeringen.

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Jeg vil gerne starte med rammerne om gymnasiet først og dermed også det sure opstød, for det skal ikke være nogen hemmelighed, at jeg på indholdssiden synes, at mange af elementerne er rigtig, rigtig spændende og noget, vi bestem kan arbejde med.

Jeg er meget ked af, at rammerne for gymnasiet, altså økonomien, arbejdsmiljøet, klassekvotienterne, brugerbetaling, ikke er til debat i forbindelse med denne redegørelse, for jeg mener, at det hænger uløseligt sammen med en ændring af gymnasiet, at man også går ind og kigger på de forhold, for er rammerne ikke i orden, er der også risiko for, at de gode intentioner, man har med et nyt indhold, heller ikke bliver i orden.

Kl. 16.50

Gymnasiet er præget af, at der kommer flere og flere elever til, mens der kommer færre og færre penge til undervisning. Bl.a. derfor forsøger enkelte amter i desperation at hæve brugerbetalingen til det maksimale niveau, putte flere elever ind i klasserne og skære i bund på materialekontoen. Det er meget simpelt virkeligheden, som den er i dag, og det er ikke mindst en meget

relevant debat i forbindelse med gymnasireformen, men det er desværre ikke taget med.

På uddannelsessteder arbejder elever og ansatte side om side, de er i de samme lokaler, og de er i de samme bygninger. Den store forskel er bare, at de ansatte er beskyttet efter arbejdsmiljølovgivningen, mens eleverne ikke er det.

Det betyder, at eleverne arbejder i lokaler, hvor for mange er stuved sammen på for lidt plads, hvor de risikerer at arbejde med farlige kemikalier, hvor eleverne lider under dårligt inddeklima, sidder ved dårlige stole og borde, får astma, dårlig ryg osv., osv. Alt sammen ting, som hæmmer indlæringsprocessen i gymnasiet.

Eleverne bør selvfølgelig have ret til et ordentligt arbejdsmiljø; at tage en uddannelse er et arbejde, uanset hvilken uddannelse man tager, og det er selvfølgelig, at man kan lære meget bedre, hvis de fysiske forhold er i orden. Enhedslisten mener derfor, at alle unge under uddannelse skal være omfattet af arbejdsmiljøloven.

Et af de første og allermest nødvendige skridt i forhold til at forbedre gymnasiet er at sænke klassekvotienten og gøre det via et lovindgreb. Enhedslisten har i dag fremsat et forslag om, at der maks. bør være 24 elever i en gymnasieklasse. Det vil dels sikre et ordentligt arbejdsmiljø, dels lige så vigtigt sikre, at eleverne får større udbytte af undervisningen, alene fordi der er mere tid til den enkelte elev.

Der er også et kæmpe behov for faglig og pædagogisk udvikling på de gymnasiale uddannelser, og det synes jeg bliver understreget af denne her reform. Jeg er meget glad for, at man går så grundigt til værks, når man går ind og ændrer gennem denne reform. Men der er altså brug for en satsning på efteruddannelserne af lærergruppen, allerede som det er i dag, og det vil selvfølgelig blive endnu mere ekstremt, hvis man går ind og ændrer på selve indholdet af gymnasiet.

Der er behov for, at lærerne bliver i stand til at undervise differentieret, bliver i stand til at gennemføre tværfaglig og projektorienteret undervisning. Der skal være flere penge til eksperimenter med fagstruktur og med ledelsesforsøg.

Alt det, jeg nævner her, kræver flere penge. Men i lige så høj grad kræver det en opblødning af topstyringen, så vel på den enkelte skole som i forholdet mellem skolerne og de overordnede myndigheder. Man bliver altså nødt til, synes jeg, at nå frem til en erkendelse af, at der skal investeres flere penge i gymnasiet, og at rammerne er helt afgørende for, om en reform faktisk